

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

03 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2018 și a sentinței Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana din 11 aprilie 2018, declarate de către inculpatul

Frunze Valeriu Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat mun. Xxxxx str. xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 26.05.2017 – până la 11.04.2018

instanța de apel:

de la 13.06.2018 – până la 11.12.2018

instanța de recurs ordinar:

de la 12.03.2019 – până la 03.07.2019

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana din 11 aprilie 2018, Frunze Valeriu Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă;
- art. 287 alin. (1) Cod penal, la 3 luni închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Frunze Valeriu i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani 1 lună închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost respinsă cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Frunze Valeriu, la 06.04.2017, în perioada de timp de la ora 16:00 până la 16:30, având scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce se afla pe str. Voluntarilor 9, sectorul Ciocana mun. Chișinău, în apropiere de marketul „Linella”, sub pretextul efectuării unui apel telefonic, a sustras în mod deschis de la Ceban Andrei, telefonul mobil de model „Doogee X 9 Pro” cu numărul de IMEI xxxxx la prețul de 3.399 lei, în care activa cartela SIM cu nr. xxxxx, cauzându-i astfel părții vătămate daune în proporții considerabile.

Tot el, la 09.04.2017, în jurul orei 02:30, aflându-se în incinta Inspectoratului de Poliție Ciocana al DP mun. Chișinău, în prezența mai multor persoane, încălcând

grosolan ordinea publică, manifestând obrăznicie deosebită, intenționat și din intenții huliganice, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, a opus rezistență colaboratorilor de poliție care curmau acțiunile lui huliganice și i-a numit cu cuvinte necenzurate, astfel, sistând activitatea normală a Inspectoratului de poliție.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului Frunze Valeriu, au fost calificate *de drept* în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal – jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, precum și în baza art. 287 alin. (1) Cod penal – huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, și prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1 Inculpat, la data de 17 aprilie 2018, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

În motivarea apelului a invocat că:

- nu a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) Cod penal și nu s-a ținut cont de faptul că, singur a telefonat partea vătămată pentru a-i restitui telefonul;
- pe episodul de jaf nu a fost audiat nici un martor;
- telefonul era deteriorat, când l-a luat de lângă partea vătămată;
- nu s-a ținut cont de faptul că, partea vătămată îi este prieten;
- pe episodul de huliganism, vina a recunoscut-o și îi este rușine de cele întâmplate, anterior nu a fost judecat, este orfan și are la întreținere un copil de 4 ani.

3.2 Avocatul Carabețchi Dumitru, în numele inculpatului, la data de 25 mai 2018, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Frunze Valeriu să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, pe motivul lipsei elementelor infracțiunii, iar pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

În motivarea apelului a invocat că:

- acțiunile inculpatului Frunze Valeriu greșit au fost calificate în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca jaf, aceste concluzii nefiind bazate pe careva probe;
- conform declarațiilor părții vătămate, acesta i-a transmis telefonul inculpatului de bună voie, care o perioadă îndelungată s-a folosit de telefon, navigând pe rețelele de socializare. Ei în acest timp au mai discutat, chiar la un moment victima i-a mai dat lui Frunze Valeriu și niște lei, cu care s-a dus în magazinul din apropiere pentru a procura apă și alte produse alimentare. Aceste fapte confirmă cu certitudine că, Frunze Valeriu nu i-a sustras telefonul victimei, cu atât mai mult deposedându-l pe acesta de bunul său prin jaf;
- pentru comiterea infracțiunii de huliganism, pedeapsa stabilită este prea gravă, personalitatea inculpatului nu prezintă gradul de pericol social necesar executării reale a pedepsei cu închisoare, fiind posibilă corectarea inculpatului prin stabilirea unei pedepse neprivative de libertate;
- nu s-a ținut cont, la stabilirea pedepsei și modului de executare, de alte

circumstanțe prevăzute la art. 75 Cod penal;

- nu s-a ținut cont de faptul că, Frunze Valeriu este de o vârstă tânără, nu se caracterizează negativ, este orfan, a recunoscut comiterea infracțiunii de huliganism și s-a căit sincer de cele comise. Este un copil orfan, a crescut și s-a educat la orfelinat, până la reținere s-a aflat în câmpul muncii datorită acestui fapt, în mare măsură, Frunze Valeriu a realizat gravitatea faptelor comise, căindu-se sincer de cele comise;

- legislația prevede posibilitatea aplicării unei pedepse neprivative de libertate, iar sancțiunea articolului de care este învinuit prevede și posibilitatea aplicării unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2018, au fost respinse apelurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea hotărârii adoptate, instanța de apel a menționat că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, care a fost dovedită cu certitudine, iar fapta săvârșită a fost încadrată juridic corespunzător materialului probator administrat. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la prezenta cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a menționat că, vinovăția inculpatului Frunze Valeriu în comiterea infracțiunilor imputate se confirmă prin următoarea sistemă de probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi conținutul declarațiilor părții vătămate Ceban Andrei, martorilor Moscalciuc Dumitru, Stan Viorel, Sarateanu Liviu, Gulica Ion, precum și materialele cauzei penale: descifrări telefonice (f.d. 30, v. 1); proces verbal de examinare a descifrărilor telefonice din 20.06.2017 (f.d. 28, v. 1); ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 11.04.2017, prin care de la Scifos Dumitru au fost ridicate înregistrările video din incinta IP Ciocana a DP mun. Chișinău (f.d. 22-23, v.1); procesul-verbal de examinare a înregistrărilor video din incinta IP Ciocana din 12.04.2017 (f.d. 24, v. 1); ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict și anexare la cauza penală din 12.04.2017, prin care în calitate de corp delict a fost recunoscut și atașat la materialele cauzei penale un CD cu înregistrările video din incinta IP Ciocana (f.d. 25, v. 1).

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate instanța de apel a conchis că, prima instanță corect a respins poziția apărării expuse în cadrul cercetării judecătorești, invocând faptul, că în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, solicitând achitarea inculpatului, deoarece la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente, prin care se atestă vinovăția lui Frunze Valeriu în săvârșirea infracțiunii imputate.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului, considerând a fi neveridice și date cu scopul evitării răspunderii penale, deoarece acestea se contrazic prin întregul sistem de probe cercetate în instanța de

fond, care combat în întregime versiunea inculpatului.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, în cadrul ședinței instanței de apel inculpatul Frunze Valeriu nu s-a prezentat, a refuzat să fie escortat din motive personale, exercitându-și dreptul de a nu depune declarații în instanța de apel.

Cu toate acestea, instanța de apel a apreciat critic versiunea inculpatului privind consumarea substanțelor narcotice, în urma cărora partea vătămată Ceban Andrei a adormit și i-a căzut telefonul mobil, iar inculpatul l-a ridicat și l-a luat cu el pentru al restitui ulterior, deoarece acolo mai erau alte persoane care consumau substanțe narcotice. Această versiune nu și-a găsit confirmare în materialul probator administrat, fiind doar o modalitate de apărare, în vederea eschivării de la tragerea la răspunderea penală pentru fapta comisă.

Din analiza cumulară a probelor, instanța de apel a conchis că, prin acțiunile inculpatului Frunze Valeriu a fost realizată latura obiectivă a infracțiunii de jaf în proporții considerabile.

Argumentul apelantului privind transmiterea de către partea vătămată a telefonului mobil de bună voie inculpatului, prin ce se exclude elementul sustragerii, nu a fost reținut ca întemeiat de către instanța de apel, în prezența probelor administrate și cercetate la cauza penală, ce confirmă faptul că bunul a fost sustras în mod deschis de la partea vătămată Ceban Andrei și inculpatul a părăsit locul într-o direcție necunoscută.

Conform declarațiilor părții vătămate, care coroborează cu întreaga sistemă de probe, se confirmă cu certitudine faptul deposedării acestuia de bunul său, manifestată printr-o sustragere în mod deschis.

Vinovăția inculpatului Frunze Valeriu în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (1) și art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal a fost dovedită pe deplin în baza probelor prezentate la cauza penală, ce demonstrează vinovăția inculpatului în afara oricărui dubiu rezonabil.

Privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că, prima instanță la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale și conform dispozițiilor art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Conform art. 16 Cod penal, infracțiunile săvârșite de către Frunze Valeriu, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave și grave.

La stabilirea și individualizarea pedepsei în temeiul art. 75 alin. (1) Cod penal, prima instanță a stabilit lipsa circumstanțelor atenuante și agravante.

Luând în considerare că, inculpatul Frunze Valeriu nu are antecedente penale, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, a recunoscut parțial vina în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (1) Cod penal, nu este angajat în câmpul muncii, a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă și una gravă la intervale scurte de timp, fiind predispus la comiterea infracțiunilor, astfel prima instanță a ajuns la

concluzia că educarea și corectarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea acestuia de societate, prin stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță just a individualizat pedeapsa în baza art. 7, 75 Cod penal, respectiv, corect a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare, care este una echitabilă și proporțională infracțiunilor comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunilor, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, a recunoscut vina parțial, nu a conștientizat gravitatea faptei comise de jaf, precum și, toate circumstanțele cauzei și caracteristicile inculpatului expuse de către prima instanță în conținutul sentinței.

În viziunea instanței de apel, realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane, este posibilă numindu-i o pedeapsă penală în limitele prevăzute de norma legală, care este privativă de libertate.

Totodată, instanța de apel a notat că, prima instanță justificat nu a aplicat în privința inculpatului pedeapsa sub forma amenzii, stabilite de legiuitor în calitate de pedeapsă complementară facultativă, luând în considerație situația materială a inculpatului.

Argumentele din apelul apărătorului privind iraționalitatea pedepsei penale stabilite, deoarece inculpatul nu a fost condamnat anterior, nu prezintă grad de pericol social, este de o vârstă tânără, nu se caracterizează negativ, este orfan, a recunoscut comiterea infracțiunii de huliganism și s-a căit sincer de cele comise, nu au fost reținute ca întemeiate de către instanța de apel, deoarece la stabilirea pedepsei prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, inclusiv de cele invocate de apărător.

Subsecvent, instanța de apel a concluzionat că, soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Frunze Valeriu, deoarece aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare și cu executare, ar duce la conștientizarea de către ultimul a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său în societate și siguranța patrimoniului altei persoane.

6. Hotărârile judecătorești sunt atacate cu recursuri ordinare de către inculpat, la data de 15 și 18 februarie 2019, care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și dispunerea achitării sale din motivul lipsei elementelor infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și cu aplicarea unei pedepse mai blânde, neprivative de libertate pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal.

În motivarea recursurilor menționează că:

- la dosar nu există careva probe, ce ar confirma comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) Cod penal, pentru care i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră;

- la adoptarea soluției în partea constatării existenței elementelor infracțiunii, atât prima instanță, cât și cea de apel neîntemeiat au calificat acțiunile inculpatului în baza

art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, căci din probele existente și anume din declarațiile părții vătămate Ceban Andrei, se constată că nu există elementele infracțiunii în cauză;

- atât la urmărirea penală, cât și în instanța de judecată, partea vătămată Ceban Andrei a relatat că, i-a transmis inculpatului de bună voie telefonul, pentru o perioadă mai îndelungată, pentru a naviga pe rețelele de socializare;

- la judecarea cauzei în ordine de apel nu s-a ținut cont de prevederile art. 414 și 417 Cod de procedură penală;

- instanțele de fond la individualizarea pedepsei pe episodul în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, au adoptat soluții eronate și neîntemeiate stabilind inculpatului o pedeapsă prea aspră, în condițiile în care personalitatea ultimului nu prezintă pericol social necesar ca acesta să execute pedeapsa cu închisoare;

- inculpatul este de o vârstă tânără, nu se caracterizează negativ, este orfan, a recunoscut comiterea infracțiunii de huliganism și s-a căit sincer de săvârșirea acesteia, are la întreținere copil minor;

- neîntemeiat s-a respins circumstanța importantă la stabilirea pedepsei și modului de executare, faptul că inculpatul este orfan, a crescut și s-a educat în internat, până la reținere a fost încadrat în câmpul muncii;

- la adoptarea soluției în partea numirii pedepsei, individualizând pedeapsa penală, instanța de apel nu a respectat prevederile art. art. 96, 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a deciziei care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate și a solicitat de a decide inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiate, deoarece instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate, iar decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția privind încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpatului și stabilirea măsurii de pedeapsă.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiate, din următoarele considerente:

În conformitate cu pct. 4) alin. (2) art. 432 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Potrivit alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală,

care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

Inculpatul a declarat două recursuri ordinare, întemeiate în baza pct. 6), 8) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Potrivit acestor norme, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, Colegiul reține că, recurentul invocă cu referire la episodul învinuirii în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal temeiurile de recurs prevăzute la pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, iar pentru episodul în care a fost condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, criticile recursurilor sunt bazate prin prisma temeiurilor de casare stipulate la pct. 6) și 10) al normei procesuale menționate mai sus.

Opozant invocărilor inculpatului, precum că în speță persistă cazul de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră că, criticile expuse nu și-au găsit confirmarea, constatându-se că, instanța de apel și-a motivat decizia în concordanță cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală. Aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la respingerea apelurilor declarate în prezenta cauză, fiind motivată just soluția adoptată.

Colegiul penal atestă că, instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor esențiale invocate în apel și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri argumentate asupra acestora, în coraport cu circumstanțele stabilite în prezenta speță, ce au fost verificate în ședință de judecată. Prin urmare, instanța de recurs conchide că, temeiul pentru recurs menționat mai sus și invocat de recurent nu este incident în prezenta speță.

Referitor la temeinicia alegațiilor inculpatului sub aspectul temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consemnează că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Din textul recursurilor declarate de către inculpat, Colegiul reține că acesta invocă temeiul de recurs nominalizat supra, doar pe episodul privind învinuirea lui pentru comiterea infracțiunii de jaf, considerând că probele administrate în instanțele de fond nu confirmă vinovăția lui pe acest capăt de acuzare, respectiv acțiunile lui nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal,

deoarece partea vătămată Ceban Andrei benevol i-a transmis telefonul mobil pentru a se folosi și a naviga pe rețelele de socializare.

Instanța de recurs, verificând lucrările dosarului și hotărârile instanțelor de fond, prin prisma incidenței argumentelor expuse de recurent mai sus, consideră că acestea sunt neîntemeiate și nu conțin forță de convingere, astfel încât să trezească bănuieli referitoare la concluziile instanțelor care au judecat cauza, în partea stabilirii culpei inculpatului la săvârșirea infracțiunii de jaf. Afirmările inculpatului au fost puse în discuție, atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, care în hotărârile sale au făcut referire la subiectul invocat și au expus argumentat raționamente referitor la stabilirea vinovăției pe acest capăt de acuzare. Astfel, declarațiile părții vătămate Ceban Andrei (f.d. 167-168 v. 1), care a fost audiat în ședință de judecată, confirmă comiterea infracțiunii de jaf, prin faptul că inculpatul a solicitat telefonul acestuia pentru a se folosi puțin, însă sub pretextul că se duce la magazin după apă, a dispărut cu telefonul proprietarului, care nu i-a mai fost restituit. Declarații similare partea vătămată, a dat și în cadrul urmăririi penale.

Prin urmare, în viziunea Colegiului penal, instanțele de fond corect au ajuns la concluzia că prin acțiunile sale, inculpatul, de fapt, a sustras în mod deschis bunul părții vătămate în valoare de 3.399 lei, cauzându-i o daună considerabilă acestuia, iar solicitarea făptuitorului de a se folosi temporar de telefon pentru a accesa rețelele de socializare, a fost doar un pretext, pentru a-l deposeda pe proprietar și pentru a intra în posesia bunului.

Instanța de recurs, apreciază critic afirmațiile inculpatului, precum că telefonul i-a fost transmis de către partea vătămată pentru o perioadă mai îndelungată pentru a se folosi de acesta, deoarece în acest caz, ultimul nu s-ar fi adresat cu sesizare la organele de poliție, a doua zi după sustragerea bunului, adică la 07.04.2017 (f.d. 10, v. 1). Mai mult ca atât, la aceeași dată fiind audiat în calitate de victimă, Ceban Andrei, din start a indicat la Frunze Valeriu, ca fiind persoana care l-a deposedat de telefon. Respectiv, în cazul în care inculpatul nu a avut intenția de a sustrage telefonul părții vătămate, acesta la prima cerință a lui Ceban Andrei, ar fi restituit bunul acestuia, având posibilități reale de returnare, iar în caz de pierdere sau distrugere ar fi încercat de a-i recompensa prejudiciul, ceea ce nu a făcut până în prezent. De altfel, victima și-ar fi retras plângerea de la organele de poliție, cu explicațiile de rigoare, în cazul în care ar fi fost o neînțelegere la mijloc între acesta și inculpat, cu privire la posesia telefonului de către ultimul. De menționat este și faptul că, inculpatul se eschiva de la partea vătămată și solicitările acestuia de a-i restitui bunul, precum se eschiva și de către organul de urmărire penală, reieșind din materialele cauzei, potrivit cărora acesta a fost supus investigațiilor în vederea căutării (f.d. 76, 100 v. 1), ceea ce indică suplimentar că, a avut intenția directă de a deposeda pe Ceban Andrei de bunul său.

Colegiului penal nu a constatat discrepanță între cele reținute de instanțele de fond în vederea condamnării inculpatului pe epizodul de comitere a jafului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o redă.

Așadar, prin cumulul de probe administrate la caz și modul în care a acționat inculpatul, instanțele de fond au avut suficiente temeiuri de a constata prezența în acțiunile lui Frunze Valeriu a elementelor infracțiunii de jaf imputate, din care motiv instanța de recurs respinge invocările recurentului sub aspectul prezenței temeiului de casare prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Un alt temei pentru recurs, invocat de către inculpat, este faptul că în prezenta speță, în opinia lui, pedeapsa stabilită a fost individualizată contrar prevederilor legale, ceea ce ar impune cazul de casare stipulat la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Colegiul consideră că, nici acest temei pentru recurs invocat de inculpat, nu și-a găsit la caz confirmarea, astfel încât instanța de recurs să intervină în sensul casării în hotărârile adoptate, respectiv instanțele de fond și-au motivat just soluțiile adoptate, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunilor infracțiunilor imputate acestuia.

În acest context, instanța de recurs remarcă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Astfel, precum se atestă în prezenta cauză, inculpatul Frunze Valeriu a fost recunoscut vinovat de săvârșirea a două infracțiuni, una prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, fiind clasificată ca gravă potrivit art. 16 Cod penal și cealaltă stipulată la art. 287 alin. (1) Cod penal, ce se atribuie la categoria celor mai puțin grave.

Sanctiunile infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede pedeapsă cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1.350 unități convenționale, respectiv a art. 287 alin. (1) Cod penal, se pedepsește cu amendă în mărime de la 550 la 1.050 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani.

Având în vedere faptul, că sancțiunile normelor penale pentru care a fost condamnat inculpatul Frunze Valeriu, prevăd pedepse alternative, instanța de judecată la alegerea sancțiunii ce urmează a-i fi numită inculpatului, este obligată de a-și motiva concluziile referitor la stabilirea pedepsei neprivative de libertate sau necesitatea aplicării pedepsei mai aspre, adică cu închisoare.

Instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiate concluziile primei instanțe privitor la stabilirea inculpatului, anume a sancțiunii prevăzute de norma penală imputată

ultimului, sub formă de închisoare, deoarece acesta a comis la un interval scurt de timp două infracțiuni, nu este angajat în câmpul muncii, fiind predispus la comiterea infracțiunilor, respectiv scopul legii penale nu va fi realizat decât prin aplicarea unei astfel de măsuri de pedeapsă. În asemenea împrejurări, Colegiul penal nu se va îndepărta de la raționamentele instanței de apel, deoarece din materialele dosarului se atestă că, într-adevăr inculpatul Frunze Valeriu a săvârșit un cumul de infracțiuni, iar cea de huliganism a fost comisă în stare de ebrietate, cu manifestare de violență și nesupunere persoanelor și autorităților care au obligația de a curma astfel de acțiuni, chiar și în cadrul Inspectoratului de poliție Ciocana, ceea ce denotă că este o persoană violentă și ignoră regulile stabilite în societate. Mai mult ca atât, deși este o persoană tânără, în forță, inculpatul nu are careva gen de activitate, nu este angajat în câmpul muncii, din spusele lui, uneori consumă substanțe narcotice. Astfel, instanțele ierarhic inferioare au avut suficiente temeiuri de a considera, că o pedeapsă mai blândă din cele alternative prevăzute de sancțiunea normei imputate inculpatului, adică una neprivativă de libertate nu va atinge scopul legii și pedepsei penale.

Reieșind din circumstanțele nominalizate, Colegiul penal consideră, că instanțele de fond au avut temeiuri de a-i numi inculpatului pedeapsa mai aspră, sub formă de închisoare, prevăzută de sancțiunile normelor penale imputate.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

În această ordine de idei, instanța de recurs consideră, că instanța de apel corect a stabilit, că la individualizarea pedepsei, prima instanță a luat în calcul toate criteriile de individualizare a pedepsei și anume așa circumstanțe precum săvârșirea unui cumul de infracțiuni care potrivit alin. (3), (4) art. 16 Cod penal, se clasifică ca o infracțiune mai puțin gravă și alta ca una gravă, fiind săvârșite intenționat, de persoana inculpatului, care ignoră regulile de conviețuire în societate. Astfel, pentru realizarea eficientă a scopului pedepsei penale este necesară aplicarea unei pedepse mai aspre față de inculpat, ce ar determina conștientizarea de către cel din urmă a gravității faptelor săvârșite și a necesității corijării sale.

Ținând cont de cele expuse, Colegiul penal consideră că în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blânde neprivative de libertate, deoarece personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență, în contextul în care nu are nici loc permanent de trai și duce un mod de viață deviant de la normele stabilite în societate.

Referitor la criticile invocate de către autorul recursurilor, precum că instanțele nu au indicat în hotărârile adoptate despre prezența sau lipsa circumstanțelor atenuante sau agravante și nu au ținut cont de faptul că, inculpatul are o vârstă tânără, este orfan, nu a fost condamnat anterior, Colegiul notează că prima instanță în sentința adoptată în partea motivată, la capitolul stabilirii pedepsei, a indicat că în speță nu s-au constatat careva circumstanțe atenuante sau agravante. Totodată, instanța de recurs consideră că, împrejurările menționate de inculpat ce i-ar atenua pedeapsa pentru cele comise, în raport cu considerentele menționate mai sus și anume comiterea infracțiunii în stare de ebrietate, personalitatea ultimului, consumul de substanțe narcotice, nu sunt suficiente, la caz, de a-i aplica o pedeapsă mai blândă. Însă, aspectele nominalizate de inculpat, ce i-ar atenua în viziunea lui pedeapsa pentru cele comise, au fost reținute la stabilirea termenului de pedeapsă, astfel fiindu-i numite termene cu închisoare minimale prevăzute de sancțiunile infracțiunilor săvârșite, fără a fi constatate prezența a careva circumstanțe atenuante, la caz.

În atare împrejurări, Colegiului penal consideră, că instanțele de fond au stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia pusă în sarcina inculpatului, precum și a termenului pedepsei stabilite cu închisoare, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Ținând cont de cele menționate, Colegiul conchide, că pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Finalmente, Colegiul penal apreciază argumentele invocate ca nefondate, deoarece nu sunt incidente în speță cazurile de casare la care a făcut referire autorul recursurilor, ce ar servi drept temei de implicare a instanței superioare, în sensul casării deciziei contestate, impunându-se astfel, concluzia privind inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2018, de către inculpatul **Frunze Valeriu Xxxxx** în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 01 august 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda